

BEATUS ILLE...

Sortós qui sense seny ha travessat les mars
i ha conegut el món de l'una banda a l'altra;
qui obeint el seu vent se n'anava a l'atzar,
que és el millor país per als cors sense mare.

Sortós qui com un foll i en un rapte de vol
feia néixer els seus cants del fons de les entranyes;
qui estimava pels ulls com si no tingués cor
i es deixava estimar si tant li demanaven...

Sortós qui com un déu s'ha embriagat d'amor
i d'un llit qualsevol ha somogut les aigües
i ha sentit el seu cos llevar-se com un sol
dels llençols de la nit espessos d'abraçades...

Sortós qui com un rei que donés els seus béns
se n'anava a captar, perdut i sense pàtria,
i tastava la vida en qualsevol indret,
collida pels camins, amb gust de rels amargues...

Qui sol i sense rem i en un mar procel·lós
s'alçurava en el cant sobre la cresta blava
i a la gorja del vent ofegava la por
i sabia esbandir els odis amb rialles...

Qui ha començat mil llibres sense acabar-ne cap
i a tots dava la fi que el moment li dictava
tot creient-se'n l'heroi, fins que n'estava fart
i els llençava al camí com la fruita passada...

Qui ha sabut disfressar-se amb vestits virolats
i en cada nou vestit era un nou personatge,
tot fent dir que era un sant, un lladre o un malvat,
un profeta, un cacic o coses més estranyes...

Qui té la cabellera, com la sang, esbullada...

Qui amb la llum del seu braç feia les dones blanques...

Qui era, en els seus furs, més gran que els reis de França...

Palau i Fabre, Josep. "beatus ille". Obra literària completa. Poesia, teatre i contes.
Barcelona: Galàxia Gutenberg/Cercle de lectors, 2005

